

satte Lovforslag — „ikke overser Vanskelighederne ved fra det offentlige Side at træffe Foranstaltninger i den angivne Retning“. „Siden de nuværende overordentlige Forhold indtraadte“ — hedder det videre i Bemærkningerne —, „har Staten og Kommunerne bestræbt sig for dels gennem Prisreguleringer, dels gennem Ydelse af direkte Hjælp til de enkelte og senest endelig gennem de i Dyrtidsloven af 22. December 1915 hjemlede Foranstaltninger at lette det økonomiske Tryk, som de nuværende Forhold har lagt paa store Dele af Befolkningen. Disse Bestræbelser fra det offentlige Side vilde imidlertid modvirkes og for en stor Del gøres illusoriske, hvis en almindelig Forhøjelse af Huslejen indtraadte, og da Lovgivningsmagten efter Opfordring af Grundejerforeninger gennem Loven om Betalingshenstand med Pantegæld (senest Lov Nr. 306 af 1. December 1915) har sikret Grundejerne uforstyrrede Kreditforhold ved at værne dem mod Opsigelse af Prioriteter og Forhøjelse af Renten af de i faste Ejenlomme anbragte fremmede Pengemidler, maa man tillige anse det for stemmende med Ret og Billighed, at der ogsaa fra det offentlige Side træffes Foranstaltninger til at beskytte Lejere af mindre Lejligheder mod en uopaastrævet Forhøjelse af Lejen“. I Overensstemmelse hermed handlede det fremsatte Lovforslag — der kun skulde omfatte København, Købstæder, Handelspladser og bymæssige Bebyggelser paa Landet — alene om mindre Beboelseslejligheder, nemlig „Beboelseslejligheder med højst 4 Værelser (herunder ikke iberegnet Køkken og Pigeværelse)“ — og bestemtes det da i Lovforslaget, at Lejen af saadanne Beboelseslejligheder i København, Købstæderne og Handelspladserne ikke uden Samtykke af et af Kommunalbestyrelserne valgt „Udvalg“, saafremt Kommunalbestyrelserne nedsatte et saadant, maatte forhøjes udover den Leje, som gik af Lejligheden den Dag, Lovforslaget forelagdes Rigsdagen (hvortil føjedes nærmere Regler for de Tilfælde, at en Lejlighed ikke paa dette Tidspunkt var udlejet, eller at en Lejlighed aldrig havde været udlejet, altsaa særlig i Nybygninger, i hvilket sidste Tilfælde der ikke maatte erlægges højere Leje end for andre Lejligheder af samme Beskaffenhed), medens det for Landkommunernes Vedkommende skulde være overladt Kommunalbestyrelserne at træffe lignende Bestemmelse for de Dele, hvor der er bymæssig Bebyggelse. Det nævnte Samtykke skulde ogsaa kræves til Forhøjelse af de til Lejen knyttede Tillægsafgifter, saasom Godtgørelse for Trappebelysning, Trapperengøring, Centralvarme m. v. — *Folketingets* Udvalg enedes imidlertid, under de med Ministeren afholdte Samraad, om at give Lovforslaget en anden Affattelse, særlig for saa vidt angaar de nævnte Hovedpunkter i Forslaget, hvilken nye Affattelse vedtoges af Folketinget. Hovedbestem-